

KONSIGNERA, kännsignèra, v. a. 1. (handl.) Öfversända varor till en person att försäljas i kommission. — *Konsignerande*, n. 4. o. *Konsignering*, f. 2.

KONSISTENS, kännsistèns, f. 3. 1) Stadhighet, täthet, tjockhet. — 2) Fasthet, bestånd. [Co —.]

KONSISTORIEL, kännsistorièll, a. 2. Som tillhör eller har afseende på ett konsistorium. [Co — ell.]

KONSISTORIUM, kännsistorium, n. 3. pl. — *orier*. Andelig embetsmyndighet i ett stift, för kyrko- och skolanläggigheter. — Skrifves äfv. *Consistorium*.

KONSJONELL, kännschonèll, m. sing. Se *Kochenill*.

KONSKRIBERAD, kännskribèrad, a. 2. Inmönstrad till krigstjenst. [Co —.]

KONSKRIPTION, kännskriptionschön, f. 3. Utskrifning till krigstjenst. [Co —.]

KONSKRIPTIONSSKYLDIG, a. 2. Skyldig att låta utskrifva sig till krigstjenst. [Co —.]

KONSOL, kånksåll ell. kånnsåll, m. 3. (fr. *Console*) 1) Kragsten. — 2) Spegelbord, pelarbord. [Co —.]

KONSOLBORD, kånnsållbörd ell. kånnsållbörd, n. 5. Spegelbord, pelarbord.

KONSOLIDERA, kännsolidèra, v. a. 1. 1) Befästa, stadga. — 2) Anvisa fond till säkerhet för afbetalning på statsskuld. — *Konsoliderande*, n. 4. o. *Konsolidering*, f. 2. [Co —.]

KONSONANT, kånnsönänt, m. 3. Medljudande bokstaf, medljud, d. v. s. som ej kan ut-sägas utan tillhjälp af en vokal. [Co —.]

KONSONERA, v. n. 1. Medljuda, samman-klinga. *K-nde toner*, hvilka ljuda tillsammans på ett för örat angenämt sätt (i motsats till *Dissonerande*). [Co —.]

KONSORT, kånnsört, m. 3. (mest i plur.) 1) Delägare i ett företag. — 2) (fig. fam.) Lik-sinnad kamrat. [Co —.]

KONSPIRATION, kånspirationschön, f. 3. Sammansvärjning. [Co —.]

KONSPIRATOR, ---ört, m. 3. En, som är delaktig i en sammansvärjning. [Co —.]

KONSPIRERA, v. n. 1. Sammagadda sig. [Co —.]

KONST, f. 3. (af *Kunna*) 1) (subjektivt; utan plur.) a) Färdighet att kunna göra, förfärdiga, utföra något. *Med k. gjord, utarbetad*. Kan äfv. sägas i fråga om vissa djur, t. ex.: *Den k., hvarmed bien bygga sina celler*. — b) (estet.) Förmågan att bilda det sköna, att afspegla skönhetens idé i yttre bilder, att gifva de inneboende idealerna en motsvarande yttre form. — c) (fig.) Skicklighet, slughet, kloket. *Med mycken k. förstår han alltid att leda samtalen, dit han behagar*. — 2) (objektivt, med plur.) a) (i allm.) Sättet att göra, förfärdiga, utföra något, efter vissa regler. *K-en att sy, att sticka, att skriva, att göra vers*. *Vara utmärkt skicklig i en k.* — b) (i inskränkt mening) Hvarje utföring af ett yrke, efter bestämda regler och föreskrifter, med en genom öfning förvärfvad mekanisk färdighet och i afsigt att derigenom frambringe ett äsyftadt föremål. *K-en att garfva läder, att sy kläder, att smida, arbeta guld, silfver, o. s. v.* — c) (estet.) Framställning af skönhetens idé i yttre bilder. *Skön k.*, som behagar genom framställning af det sköna. *De sköna k-erna äro: Bildhuggarekonst, Målarekonst, Musik, Byggnads-konst, Skaldekonst och Vältalighet*. — d) Hemligt,

förborgadt, eller blott af få känt sätt, medel att göra, utföra, verkställa något, som fordrar iakttagande af vissa regler och öfning. *K-en att göra guld*. *En mästare i tusen k-er*, se *Tusenkonstlare*. *Stjåla k-en af någon*. *Det är ingen k.*, är icke svårt. *Det är ingen k. att lefva för den, som är rik*. *Göra k-er*, utföra task-spelar- eller kortkonster. (Fam.) *Göra en k. i*, ej fråga efter, sätta sig öfver. — Se äfven *Trollkonst*. — e) (fig.) Sättet att utföra något svårt. *K-en att lefva lycklig*. *K-en att behaga, att öfvertala*. *Förstå k-en att ställa sig in*. — f) (fig.) *K-er*, knep, upptåg. *Bruka k-er*. *Det är bara k-er af honom*. — Syn. *Schoser*, *Fukter*. — 3) (tekn.) Vattenuppfodrings-maskin vid grufvor.

KONSTA, v. n. 1. (fam.) Hafva konster, upp-tåger för sig.

KONSTANT, kånstännt, a. 1. (lat. *Constans*) Beständig, varaktig. [Co —.]

KONSTAPEL, kånstáp'l, m. 2. pl. — *aplär*. (af medelt. lat. *Constabularius*, stall- ell. läger-kamrat) 1) Underofficer vid artilleriet. — 2) Polisbetjent.

KONSTAPPARAT, kånstapparåt, m. 3. Samteliga redskap, verktyg och tillbehör för utfövan-det af taskspelarkonster.

KONSTARBETE, n. 4. Arbete, utfördt med konst.

KONSTATERA, v. a. 1. (fr. *Constater*) Bevisa, styrka, bekräfta. — *Konstaterande*, n. 4. o. *Konstatering*, f. 2. [Co —.]

KONSTBERIDARE, m. 3. En, som är öfvad i den högre ridkonsten och offentlig förelisar prof på sin skicklighet deruti.

KONSTBLEKE, n. 4. eller

KONSTBLEKNING, f. 2. Sättet att bleka på ganska kort tid medelst godsets behandling i chlorvatten eller på annat sätt. Kallas äfv. *Kemisk blekning*, *Snällblekning*.

KONSTBYGGNAD, m. 3. Byggnad för vattenuppfodringsverk vid en grufva.

KONSTDOMARE, m. 3. En, som granskar och bedömer konstverk jemte allt hvad som angår skön konst.

KONSTELD, m. 2. Se *Fyrverkeri*.

KONSTELLATION, kånstältschön, f. 3. 1) Stjernornas ställning till hvarandra, från jorden betraktade. — 2) Stjernbild. [Co —.]

KONSTERFAREN ell. **KONSTFÖFAREN**, a. 2. neutr. — *et*. Erfaren, skicklig i ett yrke. Brukas som predikat i utanskriften på bref till handtyverkare. *Snickaren, K-rne, Herr N. N.*

KONSTERNATION, kånstärnatschön, f. 3. Bestörtning, förbryllelse. [Co —.]

KONSTERNERA, kånstärnèra, v. a. 1. Göra bestört, förbrylla. — *K-d*, part. pass. Bestört, förbryllad. [Co —.]

KONSTFLIT, m. sing. Flit i utfövan-det af handtyrkskonst.

KONSTFYRVERKARE, m. 3. En, som förfärdigar fyrverkeripjeser.

KONSTFYRVERKERI, n. 3. Konsten att förfärdiga fyrverkeripjeser.

KONSTFÄRDIG, a. 2. Som har mycken färdighet i en konst.

KONSTFÄRDIGHET, f. 3. Färdighet i en konst.

KONSTFÖRENING, f. 2. Sällskap af konst-älskare, som genom uppköp och utställning af alla slags konstverk söker främja konsten, uppmuntra konstnären och utveckla folkets skönhetsinne.